

Daniels bok – nummer sjuttioett

Den profetiska vävnaden: Avslöjandet av de fyra styggelserna i Hesekiels åttonde kapitel och deras betydelse i den moderna eran

Jeff Pippenger

2024-02-04

De fyra styggelserna i Hesekiels åttonde kapitel representerar det moderna Israels fyra generationer, och början av det moderna Israel förebildades av det forntida Israels början. Båda dessa begynnelsehistorier vittnar om slutet för det moderna Israel vid den snart kommande söndagslagen. De två begynnelsehistorierna för Israel, både det forntida bokstavliga och det moderna andliga, bekräftas av begynnelsehistorien för Israels norra rike, när det skilde sig från Juda.

När det forntida Israel reste guldkalven, hade de just kommit ut ur Egypten i uppfyllelse av en profetia som angav att Gud skulle göra dem till ett kungarike. Berättelsen om Jerobeam, den förste kungen i Israels nordrike, rymmer just dessa kännetecken. Jerobeam hade flytt till Egypten undan Salomos vrede. Han hade av profeten Ahia fått ett profetiskt löfte om att bli gjord till kung över tio av de tolv stammarna. Innan profetian uppfylldes skulle Jerobeam fly till Egypten för att skapa avstånd mellan sig och Salomo, till dess att Salomo dog.

Och det begav sig vid den tiden, när Jerobeam gick ut från Jerusalem, att profeten Ahia från Shilo fann honom på vägen; och han hade klätt sig i en ny mantel; och de var båda ensamma ute på fältet. Då grep Ahia den nya mantel som han bar och rev den i tolv stycken. Och han sade till Jerobeam: Tag dig tio stycken; ty så säger Herren, Israels Gud: Se, jag skall rycka riket ur Salomos hand och ge dig tio stammar. Men en stam skall han få för min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, den stad som jag har utvalt bland alla Israels stammar. Därför att de har övergett mig och tillbett Astarte, sidoniernas gudinna, Kemosh, moabiternas gud, och Milkom, ammoniternas gud, och inte vandrat på mina vägar, så att de gjort det som är rätt i mina ögon och hållit mina stadgar och mina domar, såsom David, hans fader, gjorde. Likväl skall jag inte ta hela riket ur hans hand, utan jag skall låta honom vara furste alla sina livsdagar för min tjänare Davids skull, honom som jag utvalde, därför att han höll mina bud och mina stadgar. Men jag skall ta riket ur hans sons hand och ge det åt dig, nämligen tio stammar. Och åt hans son skall jag ge en stam, för att David, min tjänare, alltid må ha en lampa inför mitt ansikte i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig för att där låta mitt namn bo.

Och jag skall ta dig, och du skall regera över allt som din själ begär, och du skall vara konung över Israel. Och det skall ske, om du vill höra allt vad jag befäller dig och vandra på mina vägar och göra det som är rätt i mina ögon, så att du håller mina stadgar och mina bud, såsom David, min tjänare, gjorde, att jag skall vara med dig och bygga dig ett fast hus, såsom jag byggde åt David, och jag skall ge Israel åt dig. Och för denna sak skall jag förödmjuka Davids säd, men inte för alltid. Därför sökte Salomo döda Jerobeam. Men Jerobeam stod upp och flydde till Egypten, till Shishak, Egyptens konung, och han var i Egypten till Salomos död. Och det övriga om Salomo, allt vad han gjorde, och hans vishet, är det inte skrivet i Salomos

krönika? Den tid som Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel var fyrtio år. Och Salomo gick till vila hos sina fäder och blev begravd i sin fader Davids stad; och hans son Rehabeam blev konung efter honom. 1 Kungaboken 11:28–43.

Vid kung Salomos död skulle riket delas, och Jerobeam skulle vara kung över de tio nordliga stammarna, medan Salomos son Rehabeam skulle vara kung i Jerusalem. Innan stammarna delades behövde Jerobeam komma ut ur Egypten.

Och Rehabeam gick till Sikem; ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till kung. Och det skedde, när Jerobeam, Nebats son, som ännu var i Egypten, fick höra det, (ty han hade flytt från kung Salomos ansikte, och Jerobeam bodde i Egypten;) att de sände och kallade på honom. Och Jerobeam och hela Israels menighet kom och talade till Rehabeam och sade: Din far gjorde vårt ok tungt; gör nu därför din fars hårda tjänst och det tunga ok som han lade på oss lättare, så skall vi tjäna dig. Och han sade till dem: Gå bort för tre dagar och kom sedan tillbaka till mig. Och folket gick bort. 1 Kungaboken 12:1–5.

Berättelsen om hur dåraktigt Rehabeam handlade under de tre dagarna lägger skulden på hans dåraktiga förkastande av de gamlas råd, men stammarnas delning hade blivit profeterad, så den skulle ha ägt rum på ett eller annat sätt. Det är värt att här notera, för en framtida artikel, att skilsmässoprocessen uttryckligen identifierades som tre dagar. De två rikena blir åter ett rike under millerittrörelsens historia, och när de norra och södra stammarna blir ett rike under millerithistorien, vilket är den tidsperiod då de tre änglarna i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel anländer. Dessa tre änglar i millerithistorien förebildades av de tre dagarna för Rehabeams beslut. Dessa fyrtiosex år, då de tre änglarna anlände från 1798 till 1844, var också de tre symboliska dagar som Kristus i Johannes kapitel två hade sagt skulle krävas för att han skulle uppresas ett förstört tempel, men den delen av studiet är för en framtida artikel.

När Rehabeam avgav sitt dåraktiga utslag vid slutet av de tre dagarna delades rikena.

När hela Israel såg att kungen inte hörde på dem, svarade folket kungen och sade: ”Vilken del har vi i David? Vi har ingen arvedel i Jishajs son. Till dina tält, Israel! Se nu till ditt eget hus, David.” Så gick Israel till sina tält. Men över de Israels barn som bodde i Juda städer regerade Rehabeam. Då sände kung Rehabeam Adoram, som var satt över skatten; men hela Israel stenade honom till döds. Därför skyndade kung Rehabeam att stiga upp i sin vagn för att fly till Jerusalem. Så avföll Israel från Davids hus, och så har det varit ända till denna dag. Och det skedde, när hela Israel hörde att Jerobeam hade kommit tillbaka, att de sände bud och kallade honom till församlingen och gjorde honom till kung över hela Israel. Ingen följde Davids hus utom Juda stam allena. 1 Kungaboken 12:16–20.

Profetian att Jerobeam skulle få ett kungarike hade uppfyllts, och den uppfylldes vid den tid då han hade kommit ut ur Egypten. Av avund över att Guds helgedom fanns i staden Jerusalem, den stad som Gud hade utvalt för att där låta sitt namn bo, företog sig Jerobeam att förfälska den helgedom, det prästerskap och den gudstjänstordning som var förordnade att endast fullgöras i Jerusalem. Jerobeams verk med att upprätta ett förfälskat gudsdyrkanssystem bland de nordliga tio stammarna är en direkt parallell till Arons uppror och guldkalven och utgör därmed ännu ett vittnesbörd, inte

bara om den snart kommande söndagslagen, utan också om upproret år 1863.

Och Jerobeam sade i sitt hjärta: Nu kommer riket att återvända till Davids hus. Om detta folk drar upp för att frambära offer i Herrens hus i Jerusalem, då skall detta folks hjärta vända tillbaka till deras herre, till Rehabeam, Juda kung; och de skall döda mig och återvända till Rehabeam, Juda kung. Då tog kungen råd och gjorde två kalvar av guld och sade till dem: Det är för mycket för er att dra upp till Jerusalem. Se, Israel, dina gudar, som förde dig upp ur Egyptens land. Och den ena ställde han i Betel, och den andra satte han i Dan. Och detta blev till synd; ty folket gick för att tillbe inför den ena ända till Dan. Och han gjorde ett hus med offerhöjder och gjorde präster av folkets lägsta, sådana som inte var av Levis söner. Och Jerobeam instiftade en högtid i åttonde månaden, på femtonde dagen i månaden, lik den högtid som firades i Juda, och han offrade på altaret. Så gjorde han i Betel och offrade åt de kalvar som han hade gjort; och han tillsatte i Betel prästerna för offerhöjderna som han hade gjort. Så offrade han på altaret som han hade gjort i Betel på femtonde dagen i den åttonde månaden, just i den månad som han hade uttänkt i sitt eget hjärta; och han instiftade en högtid för Israels barn och offrade på altaret och tände rökelse. 1 Kungaboken 12:26–33.

Jerobeams uppror tillhandahåller ytterligare en sanningslinje att lägga över Arons uppror, det protestantiska hornets uppror år 1863 och det republikanska hornets uppror vid den snart annalkande söndagslagen, och därigenom vidgar det det profetiska vittnesbördet. I upproret kring Arons guldkalv förändrade Herren den förordnade metoden för att utvälja prästerskapet.

Före upproret var det meningen att den förstfödde i varje stam skulle bli en del av prästadömet. Men vid Arons uppror med guldkalven var det endast Levis stam som stod på Moses sida. Därför förändrade Gud den förordnade ordningen för hur män skulle utses till prästadömet, och från den tidpunkten var det endast Levis släkt som skulle utgöra prästadömet.

Och när Mose såg att folket var naket – ty Aron hade gjort dem nakna till deras skam bland deras fiender – ställde sig Mose i lägrets port och sade: Vem är på Herrens sida? Han komme till mig. Och alla Levi söner samlade sig till honom. Och han sade till dem: Så säger Herren, Israels Gud: Sätt var och en sitt svärd vid sin sida, och gå fram och tillbaka från port till port genom lägret, och dröp var och en sin broder, och var och en sin vän, och var och en sin nästa. Och Levi barn gjorde enligt Moses ord; och den dagen föll av folket omkring tre tusen män. 2 Moseboken 32:25–28.

Jerobeam förfälskade det verk som Gud hade utfört i Arons uppror, när Gud hade uppväckt ett nytt prästerskap ur Levi stam; ty Jerobeam ”gjorde till präster vem han ville bland folket, sådana som inte var av Levi söner”. Upproret i början av de norra tio stammarnas rike motsvarar Arons uppror och de dansande dårarnas uppror. Upproret ägde rum efter uttåget ur Egypten, till uppfyllelse av en profetia som utlovade att ett rike skulle upprättas. I båda fallen upprättades ett nytt prästerskap, vilket innebar en förändring i förhållande till den tidigare ordningen för hur präster utsågs.

Arons uppror med guldkalven upprepades, men det fördubblades av Jerobeam, ty han gjorde två guldkalvar och placerade dem i två städer. Staden Dan representerar statskonst, ty Dan betyder ”att döma”, och staden Betel representerar kyrkopolitik, ty Betel betyder ”Guds hus”. Guldkalvarna bar samma symbolik som Arons kalv, men med det tillagda vittnesbördet om föreningen mellan kyrka

och stat, sådan den framställs genom de två städerna. En kalv var den högsta formen av hednisk offergåva och representerar därför en förfalskad Kristus-offergåva. Guld är en symbol för Babylon, och kalven var en bild av ett vilddjur. Liksom Aron instiftade en falsk gudstjänstdag, instiftade också Jerobeam en högtid och såg till att tiden för högtiden inte överensstämde med tiden för den sanna gudstjänsten i Jerusalem.

Alla beståndsdelar i den snart kommande söndagslagen framställs i Jerobeams vittnesbörd om uppror: det falska offret (kalven), den falske Kristus (altaret), vilddjurets bild (föreningen av kyrka och stat), den falska gudstjänstdagen (söndagen) och ett förfalskat prästerskap.

Det forntida Israels begynnelse, de tio nordliga stammarnas begynnelse som ett kungarike, och adventismens begynnelse bär alla samma profetiska element, och tillsammans identifierar de den snart annalkande söndagslagens profetiska element. Det forntida Israel hade kommit ut ur Egyptens trældom, Jerobeam kom ut ur Egypten dit han hade flytt för att undkomma Salomos förföljelse, och den milleritiska adventismen hade just kommit ut ur påvedömet trældom.

Levis prästadöme upprättades vid Arons uppror, det förfalskade prästadömet av de ringaste bland män upprättades i Jerobeams vittnesbörd, och när Herren ingick förbund med den milleritiska adventismen var, enligt Petrus, milleriterna ”ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er ut ur mörkret till sitt underbara ljus.” Det ljus som milleriterna hade blivit kallade till var ljuset från Millers juveler, framställda på Habackuks två tavlor, vilka i Arons upprors historia hade förebildats genom de två tavlorna med de tio budorden. Det mörker som de hade kallats ut ur var den påvliga maktens mörka tidsåldrar, vilka hade förebildats genom den egyptiska trældomens mörker.

När Kristus åter upprättade det tempel som hade blivit nedtrampat av både hedendom och påvedöme, gjorde Han det under fyrtiosex år, från 1798 till 1844. När Han hade uppfört templet, kom Han sedan, såsom Förbundets Budbärare, plötsligt till sitt tempel den 22 oktober 1844, ty Han hade uppfört det tempel som hade blivit nedtrampat och förstört, och Han renade också ett prästerskap som representerades av Levi stam.

Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag? och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är såsom en guldsmeds eld och såsom valkares tvål. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Judas och Jerusalems offer vara välbehagligt för Herren, såsom i forna dagar och såsom under tidigare år. Malaki 3:2–4.

Den 22 oktober 1844 kom Kristus plötsligt till sitt tempel och ingick förbund med ett folk som representerades av det levitiska prästadömet; men år 1863 hade de upprepat Arons uppror, och det milleritiska prästadömet övergick till det laodiceiska prästadömet, såsom det representeras av Jerobeams prästadöme av de lägsta bland folket och av Arons dansande dårar. Ändå rymmer vittnesbördet om Jerobeams uppror ett större vittnesbörd om upproret år 1863. När Jerobeam invigde sitt falska gudstjänstsystem sändes en profet från Jerusalem för att tillrättavisa Jerobeams uppror, såsom detta förebildas av att milleritisk adventism leddes till att anta de tio budens sabbat som vilodag.

När adventismen tog emot ljuset från den tredje ängeln och helgedomen, utgjorde de en tillrättavisning för de protestanter som hade förkastat det tilltagande ljuset från uppbyggnaden av församlingen, vilket började vid ändens tid år 1798. Liksom det forntida Israel hade glömt sabbaten under sin egyptiska trälldom, hade församlingen i öknen glömt sabbaten när år 1798 kom. Det tilltagande ljuset från domstimens budskap, förkunnat av milleriterna, ledde slutligen till helgedomen och Guds lag.

Detta ljus kom den 22 oktober 1844 och utgjorde en tillrättavisning av falsk tillbedjan till dem som hade kallats att helt och fullt träda ut ur katolicismens falska läror. Soldyrkan är märket på katolicismens auktoritet över de kyrkor som återvände till hennes fälla. Denna tillrättavisning framställs vid Jerobeams invigning av sitt falska tillbedjanssystem.

Och Jerobeam anordnade en högtid i åttonde månaden, på femtonde dagen i månaden, lik den högtid som firas i Juda, och han offrade på altaret. Så gjorde han i Betel och offrade åt kalvarna som han hade gjort; och i Betel insatte han de präster för offerhöjderna som han hade tillsatt. Så offrade han på altaret som han hade gjort i Betel på femtonde dagen i åttonde månaden, just i den månad som han hade uttänkt i sitt eget hjärta; och han anordnade en högtid för Israels barn och offrade på altaret och tände rökelse. Och se, en gudsmann kom från Juda till Betel genom Herrens ord; och Jerobeam stod vid altaret för att tända rökelse. Och han ropade mot altaret genom Herrens ord och sade: O altare, altare, så säger Herren: Se, ett barn skall födas åt Davids hus, Josia till namn; och på dig skall han offra de präster för offerhöjderna som tänder rökelse på dig, och människoben skall brännas på dig. Och han gav ett tecken samma dag och sade: Detta är tecknet som Herren har talat: Se, altaret skall rämna, och askan som är på det skall spillas ut. Och det skedde, när kung Jerobeam hörde gudsmannens ord, han som hade ropat mot altaret i Betel, att han räckte ut sin hand från altaret och sade: Grip honom.

Och hans hand, som han räckte ut mot honom, förtorkades, så att han inte kunde dra den tillbaka till sig igen. Altaret rämnade också, och askan hälldes ut från altaret, enligt det tecken som gudsmannen hade givit genom Herrens ord. Då tog kungen till orda och sade till gudsmannen: Bönfall nu Herren, din Guds, ansikte, och bed för mig, att min hand må bli återställd åt mig igen. Och gudsmannen bad till Herren, och kungens hand blev återställd åt honom igen och blev som den hade varit förut. Och kungen sade till gudsmannen: Följ med mig hem och vederkvick dig, så skall jag ge dig en gåva. Men gudsmannen sade till kungen: Om du än ville ge mig hälften av ditt hus, skulle jag inte följa med dig in, och jag skulle varken äta bröd eller dricka vatten på denna plats. Ty så blev det mig befallt genom Herrens ord: Du skall inte äta bröd och inte dricka vatten och inte vända tillbaka samma väg som du kom. Så gick han en annan väg och vände inte tillbaka den väg som han hade kommit till Betel. 1 Kungaboken 12:32–13:10.

Tillsammans med de gyllene kalvarnas uppror i Arons och Jerobeams vittnesbörd innefattas i hans vittnesbörd även själva invigningen av det falska tillbedjanssystem som Jerobeam instiftade. Denna invigning framställer åtskillnaden mellan den tillbedjan som skulle utövas i Jerusalem och Jerobeams förfälskade system. Från 1798 till och med 1844 förde Herren sitt folk ut ur den påvliga maktens mörker in i det underbara profetiska ljus som representeras av de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. De protestantiska kyrkorna förkastade det ljuset och blev därigenom

katolicismens döttrar år 1844.

Jerobeams gudskyrdan var en förebild för det katolska gudskyrdningssystemet, och i hans berättelse representerar Nordriket Israel det falska katolicismens system som protestanterna i den milleritiska historien valde att förbli i. Symbolen för detta system är dyrkan av solen.

De trogna och visa jungfrur som den 22 oktober 1844 gick in i det Allraheligaste utgjorde en tillrättavisning mot protestanterna, vilka just hade återvänt till katolicismens inflytande och blivit Roms döttrar. Vid invigningen av Jerobeams förfalskade gudstjänstsystem kom en profet från Juda och tillrättavisade Jerobeam, och därigenom förebildade han de trogna jungfrur som gick in i det Allraheligaste och leddes till att erkänna Guds lag. Berättelsen om den profeten och hans tillrättavisning av Jerobeam är synnerligen upplysande när man betraktar upproret år 1863, men berättelsen måste vänta tills ett slut fogas till en början.

Det forntida Israels begynnelse, Jerobeams rike och det moderna Israel står alla i samklang, och tillsammans utgör de tre vittnen om slutet för jordodjuret i Uppenbarelseboken tretton, vid den snart kommande söndagslagen. De trogna inom milleritisk adventism blev den 22 oktober 1844 det sanna protestantiska hornet på jordodjuret, och detta skedde i den historia som började vid ändens tid år 1798. År 1798 var början på det sjätte riket i Bibelns profetia, Förenta staterna, och upprättandet av adventismens sanna protestantiska horn i Förenta staterna. I denna begynnelsehistoria framställs Förenta staternas avslutande historia, ty Jesus åskådliggör alltid slutet på en sak genom början på en sak.

De tre inledande vittnena från det forntida, det moderna och Jerobeams Israel illustrerar jorddjurets slut, men det finns också ett annat slut som behöver framställas innan vittnesbördet om den profet som kom från Juda och tillrättavisade Jerobeam läggs fram. Den sluthistoria som behöver inbegripas är slutet för Israels norra och södra riken, såsom det framställs genom profeten Hesekiel.

Det bör inte glömmas att det vi nu påvisar är att upproret år 1863 markeras av den första styggelsen i Hesekiels åttonde kapitel, vilken var avundsjukans bild. När vi väl behandlar slutet för de norra och södra rikena såsom de framställs av Hesekiel, kommer vi att ha mer än tillräckliga bevis för att fastslå att upproret år 1863 åskådliggjordes genom Arons och Jerobeams uppror, och att det identifierar början på den första av fyra generationer av laodiceisk adventism.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Herrens ord kom åter till mig och sade: Och du, människobarn, tag dig en stav och skriv på den: För Juda och för Israels barn, hans medbröder. Tag sedan en annan stav och skriv på den: För Josef, Efraims stav, och för hela Israels hus, hans medbröder. Och foga dem samman med varandra till en enda stav, så att de blir ett i din hand. Och när ditt folks barn talar till dig och säger: Vill du inte låta oss veta vad du menar med dessa? då skall du säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall ta Josefs stav, som är i Efraims hand, och Israels stammar, hans medbröder, och foga dem till honom, till Juda stav, och göra dem till en enda stav, och de skall vara ett i min hand. Och stavarna som du skriver på skall vara i din hand inför deras ögon. Och du skall säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall hämta Israels barn från folken, dit de

har gått, och samla dem från alla håll och föra dem in i deras eget land:

Och jag skall göra dem till ett folk i landet, på Israels berg; och en konung skall vara konung över dem alla. De skall inte mer vara två folk, och de skall inte mer alls vara delade i två riken. De skall inte mer orena sig med sina avgudar, inte heller med sina vidrigheter eller med någon av sina överträdelser; utan jag skall frälsa dem ur alla deras boningar, där de har syndat, och jag skall rena dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och David, min tjänare, skall vara konung över dem; och de skall alla ha en herde. De skall också vandra efter mina domar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; och de skall bo där, de och deras barn och deras barns barn till evig tid. Och min tjänare David skall vara deras furste för evigt. Och jag skall sluta ett fridsförbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall befästa dem och föröka dem och sätta min helgedom mitt ibland dem för evig tid. Min boning skall också vara hos dem; ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och hednafolken skall inse att jag, Herren, helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem för evig tid. Hesekiel 37:15–28.